5 bani în România.- 10 bani în străinătate I C G B

8 PAGINI

Anul XXXII. -- N-rul 163. -- Luni 16 Iunie 1914

ABONAMENTE
ROMÂNIA STRĂINĂTATE
Lei 4.65 | 3 luni | Lei 10.-
9.15 | 6 luni | 20.-
18.- | Un an | 40.-

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ ŞTIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ
TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

ANUNCIURI
PAGINA III
Linia corp 7 ... 50
Idem pag. IV ...
In oraş şi reclame 3,50 linia

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN

Redacţia şi Administraţia: — Bucureşti — 11, Brezoianu, 11

Bucureşti, 15 Iunie.

Invăţământul industrial

Luând prilej din convocarea congresuluĭ absolvenţilor tuturor şcoalelor de meseriĭ din ţară, am arătat zilele trecute necesitatea reorganizăriĭ învăţământuluĭ industrial.

Revenim asupra chestiuniĭ acesteia, fiind de mare însemnătate.

Se ştie că, dintr'un interes superior, legea pentru ocrotirea şi încurajarea industrieĭ naţionale impune întreprinzătorilor să aibă un anumit procent de românĭ în personalul lor. Dispoziţiunea aceasta — care trebue să fie o *conditio sine qua non* — e însă foarte necomplect aplicată.

La îndrumările şi cererile administraţiuneĭ publice, fabricanţiĭ întâmpină că nu găsesc elemente româneştĭ îndestulătoare şi că sunt nevoiţĭ să aducă din străinătate lucrătorĭ de diferite categoriĭ.

Faţă cu această întâmpinare, se susţine de uniĭ că fabricanţiĭ — dintre carĭ mulţĭ sunt străinĭ — n'aŭ bunăvoinţă şi nu-şĭ dau osteneală spre a forma dintre românĭ elementele trebuincioare.

Oricum ar fi, starea aceasta de lucrurĭ e păgubitoare şi pentru industrialĭ şi pentru Stat.

E păgubitoare pentru industrialĭ. Lucrătoriĭ specializaţĭ aduşĭ din străinătate costă maĭ scump; eĭ sufăr până să se adapteze mediuluĭ, sunt maĭ pretenţioşĭ şi maĭ nesigurĭ decât localniciĭ; în general eĭ sunt de o calitate inferioară, căcĭ ceĭ maĭ bunĭ găsesc condiţiĭ avantagioase la eĭ acasă şi nu se expatriază decât în împrejurărĭ excepţionale.

E păgubitoare starea actuală pentru Stat. In adevăr, lăsând lucrurile să meargă aşa maĭ departe, cu desvoltarea industrieĭ marĭ va creşte şi procentul străinilor, ceea ce e întotdeauna vătămător bunuluĭ mers general. In acelaşĭ timp, prin creşterea poporaţieĭ, ajungem fatal la crize sociale, naţionaliĭ negăsind loc şi pâine din cauza străinilor.

Remediul e în reorganizarea învăţământuluĭ meseriilor.

In centrele diferitelor regiunĭ industriale trebuiesc înfiinţate şcolĭ, în carĭ să se formeze lucrătoriĭ specializaţĭ pentru nevoile industrieĭ marĭ. Fabricanţiĭ pot fi interesaţĭ în vreun chip oarecare la bunul mers al acestor şcolĭ din carĭ îşĭ vor recruta cu înlesnire elementele necesare, scăpând de greutăţile şi riscurile la carĭ sunt expuşĭ astăzĭ cu aducerea lucrătorilor din ţărĭ străine.

Maĭ departe, în reorganizarea acestuĭ învăţământ trebuie să ne gândim şi la meseriile independente.

Pretutindenĭ unde s'a născut industria mare, a fost de la început şi a durat mult timp teama meseriaşilor că existenţa lor e ameninţată: s'a dovedit însă pretutindenĭ că teama aceasta nu e întemeiată.

Si dacă unele meseriĭ au avut să sufere, s'aŭ născut în schimb altele, iar cea maĭ mare parte aŭ rămas neînrâurite.

In trăsăturĭ marĭ, meseriile pot fi împărţite în: a) meseriĭ ajutătoare industrieĭ marĭ; b) meseriĭ ce prin natura lor nu pot fi a[illegible] de industria mare.

Aşa cum stau lucrurile astăzĭ, învăţământul meseriilor e departe de a răspunde trebuinţelor. O simţim aceasta cu toţiĭ în viaţa publică; o maĭ dovedeşte şi fa[illegible] rariĭ meseriaşĭ cu adevărat vrednicĭ ajung repede la maĭ mult decât bunăstare.

Trebuie ţinut seamă de aceasta la reorganizarea şcoalelor de meserii.

✠✠✠

SENZAŢIE

provocată de declaraţiile lorduluĭ Buchanan

Berlin, 13. — *Corespondentul din Petersburg al ziaruluĭ „Berliner Tagblatt" comunică ziaruluĭ său o ştire senzaţională după care la banchetul oferit ofiţerilor floteĭ engleze de către ambasada engleză din Petersburg, ambasadorul englez lordul Buchanan, a rostit un discurs în care a accentuat că raporturile dintre Anglia şi Rusia sunt frăţeştĭ.*

Ziarul înregistrează ştirea cu rezervă, dar stabileşte, că având în vedere, că lordul Buchanan nu este şovinist ci un diplomat cu ideĭ clare, întru cât ar fi făcut declaraţiile de maĭ sus, acelea trebuesc considerate ca având importanţă deosebită.

✠

Berlin, 13. — *Ziarul „Kreuzzeitung" în legătură cu declaraţiile lorduluĭ Buchanan stabileşte ca se fac sforţărĭ deosebite ca tripla înţelegere să fie transformată în alianţă.*

✠

Berlin, 13. — Declaraţiile ambasadoruluĭ englez din Petersburg aŭ provocat consternaţie în cercurile autorizate germane, căcĭ prin ele se confirmă bănuiala existenţeĭ uneĭ uniunĭ marine a flotelor de războĭ ruso-engleze.

✠✠✠

Abonamente de vilegiatură

pe lună în ţară: leĭ 1.50; pe lună în streinătate: leĭ 3. Pentru Germania Austria şi Elveţia: leĭ 4 pe lună.

ANIVERSAREA MORŢII LUI

MIHAIL EMINESCU

MAMA LUI EMINESCU

EMINESCU LA 20 ANI

Un bloc de marmoră, asemănător manhirelor galice, un bloc sălbatic şi nemărginit din care ar isbucni imaginea unuĭ uriaş: Mihail Eminescu!...

S'a scris mult şi mulţĭ au drămuit viaţa de sbucium al celuĭ maĭ nefericit dintre cântăreţĭ. Dar oricât s'ar povesti despre zilele luĭ negre şi despre lumina ce ne-a lăsat-o nouă în dar, tot nu se va fi spus totul, tot nu se va fi definit omul, tot nu se va fi tălmăcit neînţelesul geniuluĭ care a fost Eminescu pentru că o lege firească vrea ca mintea noastră mărginită să nu poată cuprinde aceea ce-ĭ maĭ presus de ea: nemărginirea...

Noĭ astăzĭ, în zilele aniversăriĭ sale, ne aducem aminte de el cu pietatea cu care ceĭ dintâĭ păgânĭ aĭ civilizaţieĭ antice se apropiau de focul altarelor sfinte.

Stăm uimiţĭ în faţa mormântuluĭ său şi ne 'ntrebăm cum a putut să 'ncapă atâta nemărginire într'un lut mărginit...

Dacă cercetăm însă isvorul în toată curgerea luĭ, acĭ limpede şi înfiorător de dulce, acĭ turbure şi sălbatică în vârteju-ĭ ameţitor, atuncĭ taina se deschide sufletuluĭ nostru şi pricepem de ce Eminescu a trebuit să moară cum a murit.

Nu voiŭ lua eŭ astăzĭ rostul cronicarilor, să număr zilele negre şi nopţile albe ale genialuluĭ cântăreţ... Grija lor să facă istorie cât maĭ dreaptă, cât maĭ luminoasă ca s'arate expansiunea fericită, expresiunea de lumină a neamuluĭ românesc, arta, poezia, care cântaŭ în ochiĭ, în sufletul luĭ, povestea voevozilor de erĭ, speranţele noastre de mâine... Câteva liniĭ despre şiragul zilelor sale, câteva note caracteristice din care ar putea să reiasă sufletu-ĭ născut poate maĭ curând de vremea luĭ sau poate prea târziu...

Biografiĭ luĭ Eminescu nu sunt de aceeaşĭ părere asupra datelor maĭ importante din viaţa luĭ. S'a născut în 1849 sau 1850, în satul Ipăteştĭ sau la Botoşanĭ... S'a dus la învăţătură în Cernăuţĭ sau aiurea... Pentru acel care vrea să-ĭ prindă viaţa în liniĭ definitive, ar avea un rost de seamă şi dorinţa e a tuturor ca să avem o biografie cât maĭ întreagă a străluciuluĭ cântăreţ...

Pentru mine însă, un modest dar sincer îndrăgostit al poezieĭ sale, al sufletuluĭ său nemaĭ întâlnit la noĭ până la el, pentru mine pribegia luĭ de primăverĭ şi iernĭ, când ca sufler într'o trupă de teatru, când ca hamal în port sau ca rândaş, sunt paginĭ negre care mă lămuresc, sunt sentinţe oribile care consacră după ce ucid...

Impresurat, încă din aniĭ ceĭ maĭ tinerĭ, de încântătoarele priveliştĭ ale natureĭ, sufletul luĭ Eminescu s'a legat pentru totdeauna de poezia lor, ca cel maĭ adevărat interpret al concertuluĭ etern pe care natura îl hărăzeşte celor puţinĭ.

Imaginĭ şi culorĭ, simfoniĭ nebănuite, acordurĭ totdeauna nouĭ, — iată cum se destramă minunatul cântec al natureĭ în sufletul său:

Peste vârfurĭ trece luna
Codru-şĭ bate frunza lin,
Dintre ramurĭ de arin
Melancolic cornul sună.

Maĭ departe, maĭ departe,
Maĭ încet, tot maĭ încet,
Sufletu-mĭ nemângâiet
Indulcind cu dor de moarte.

De ce tacĭ când fermecată
Inima-mĭ spre tin 'ntorn?
Maĭ suna-veĭ, dulce corn,
Pentru mine vreodată?

Câtă melancolie în această revărsare ritmică a unuĭ suflet „*nemângâiet*" şi ce puternică îndoială în cele din urmă două versurĭ:

Maĭ suna-veĭ, dulce corn,
Pentru mine vreodată?

Fără să maĭ vorbesc, în cadrul restrâns al uneĭ cronicĭ de ziar, de toţĭ aceia carĭ aŭ scris despre Eminescu, uniĭ cunoscându-l de aproape, din „*Amintirile*" lor, alţiĭ ca un „*Omagiu*" adus acesteĭ sublime sinteze a poezieĭ româneştĭ — din manuscriptele dela Academie, mă gândesc numaĭ la minunatele rândurĭ în care a ştiut d-l Gala Galaction, acest suflet blând şi visător, să cuprindă cele şapte epocĭ ale vieţiĭ mareluĭ nostru Eminescu. Viaţa luĭ de mic copil, de şcolar, de hoinar, student, funcţionar, ziarist şi de om bolnav, e povestită frumos, cu amănunte mişcătoare, aşa cum numaĭ un poet putea să vorbească despre un alt poet.

Mihail Eminescu era al şaselea fiu al luĭ Gheorghe Eminovicĭ şi, încă de mic copil, cutreera pădurile în care stă îngropat satul său natal. Se identificase atât de mult cu tainele natureĭ, în cât putea spune oamenilor din sat dacă va fi ploae saŭ vânt şi niciodată nu dădea greş. Era o intuiţie superioară a fenomenelor firiĭ, un dar natural al forţelor rare sufleteştĭ care sălăşluesc numaĭ în puţinĭ oamenĭ aleşĭ. S'ar putea asemăna, din acest punct de vedere, Eminescu al nostru acelor minunaţĭ *Eroĭ* cărora Carlyle le consacră cele maĭ luminoase paginĭ de stil.

Patriotismul său cald. Eminescu l'a moştenit dela tatăl său, şi l'a statornicit bine în suflet la prelegerile vestituluĭ dascăl Aron Pumnul, al căruĭ şcolar cel maĭ iubit era şi pe care Eminescu îl iubea nespus de mult.

Să ne gândim numaĭ la *Satira III* sau *Epigoniĭ*, la culegerile sale populare, — la avântul cu care şi-a scris el articolele politice, şi ne dăm seama uşor de sinceritatea sentimentelor sale, — de patriotismul intens şi cald al sufletuluĭ său:

Dela Nistru pân 'la Tisa
Tot românul plânsu-mi-s'a
Că nu maĭ poate străbate
De atâta străinătate...

Dar acest elan patriotic reiese şi maĭ lămurit în „*Geniu pustiu*", în care Eminescu descrie frământările naţionale ale românilor din Ardeal.

Intre aniĭ 1863—1869 Eminescu e hoinar şi această epocă a vieţeĭ sale e cea maĭ nelămurită din pricină că lipsesc isvoarele. Il găsim urmărind, în Martie 1864, la Cernăuţĭ, reprezentaţiile de teatru ale Fanyeĭ Tardini, iar în Octombrie, acelaşĭ an, cere să fie practicant în tribunalul din Botoşanĭ.

In viaţa luĭ de pribeag, face cunoştinţa Eufrosineĭ Popescu din trupa mareluĭ Pascaly şi Eminescu o iubeşte cu expansiunea vârsteĭ sale de 17 anĭ.

Eŭ singur n'am cuĭ spune cumplita mea durere,
Eŭ singur n'am cuĭ spune nebunul meu amor,

Căcĭ mie mi-a dat soarta — amară mângâiere: —
O piatră să ador...

Dar pe Eminescu îl aştepta în taină iubirea cea maĭ nobilă dintre iubirĭ, iubirea aceea puternică şi mare care leagă între ele două suflete din acelaşĭ încheg: iubirea adâncă, turburătoare, artistică şi neînţeleasă a Veronicăĭ Micle, ea însăşĭ poetă ca şi genialul eĭ iubit.

Acesteĭ fericite sau nenorocite iubirĭ i-a consacrat Eminescu toată magia sufletuluĭ său de cântăreţ, smulgând Eratineĭ toate tainele sale, sorbind din natură tot ritmul isvoarelor, miresmele florilor, poveştile codrilor,—spre a da poezieĭ sale toată maestatea pe care nimenĭ, în ţara noastră, n'a atins'o până la el şi nicĭ după el.

Iubire sălbatică, isvor de dorinţĭ neîmplinite, intelectuală prin întâlnirile de ideĭ şi afinitatea de gândurĭ, nepotolită, învrăjbită prin depărtarea de stâncă dintre ceĭ doĭ iubiţĭ, ea a făcut să vibreze coarda cea maĭ subtilă a lireĭ poetuluĭ şi să vibreze în acordurĭ care vor trăi cât timp se vor iubi două inimĭ pe pământ. Iubirea lor a fost şi va fi isvorul limpede din care vor sorbi atâtea perechĭ de îndrăgostiţĭ licoarea nădejdiilor şi decepţiilor lor; iubirea lor a fost şi va fi făclia nestinsă care aprinde în inimĭ flacăra iubirilor de azĭ şi de mâine.

Te ducĭ şi anĭ de suferinţă
N'or să te vadă ochiĭ-mĭ triştĭ
Inamoraţĭ de-a ta fiinţă
De cum zâmbeştĭ, de cum te mişti.
Şi nu e blând ca o poveste
Amorul meu cel dureros:
Un demon sufletul tăŭ este,
Un chip de marmoră frumos.
. . . .
Te ducĭ şi-am înţeles prea bine
Să nu mă ţin de pasul tău,
Pierdută vecĭnic pentru mine,
Mireasa sufletuluĭ meu!...

Acest capitol sentimental e poate cea maĭ frumoasă poveste din viaţa „*Junimeĭ*" dela Iaşĭ. Şi poate că numaĭ viaţa de certurĭ şi împăcărĭ drăgălaşe, de fericirĭ şi sbucium neînţeles poate că numaĭ ciudăţenia acesteĭ iubirĭ care nu i-a putut apropia pe Veronica Micle şi Eminescu într'o lume de legăturĭ familiare, poate că tocmaĭ aceasta e taina nepieritoarelor versurĭ de iubire ce ne-aŭ rămas dela amândoĭ.

Vin apoĭ acţiunĭ de trudă şi sbucium — când Eminescu împărtăşeşte viaţa noastră de ziarist, într'o vreme când însă traiul în gazetărie era şi maĭ legat de sacrificiĭ ca azĭ. In această curgere de anĭ, geniul creator al luĭ Eminescu ajunge să fie speculat de politicianĭ carĭ cumpărau prea eftin mărgăritarele sale literare şi se înălţaŭ tot maĭ sus pe aripele gândirilor sale îndrăzneţe.

In acest timp, Eminescu şi-a spus toată credinţa luĭ politică, întreaga sa religiune patriotică, îmbrăcându-şi gândurile în impetuozitatea elegantă a sufletuluĭ său de artist.

Şi tot în acest timp îşĭ trăeşte el romanul cu Veronica Micle.

✠

In ziarele dela sfârşitul luĭ Iunie 1883 s'aŭ putut citi aceste câteva rândurĭ şi numaĭ atât: „D-l Mihail Eminescu, redactorul ziaruluĭ „*Timpul*", a înnebunit. D-l Paleologu va lua direcţiunea sus zisuluĭ ziar..."

Fireşte, ziarul nu pierdea nimic. Există totdeauna cineva care te poate înlocui fără ca slujba să sufere din pricina lipseĭ tale. Câteva rândurĭ lămuritoare şi publicul este informat laconic despre rostul tău. Atâta tot...

Mihail Eminescu maĭ revine de două orĭ din nebunia luĭ până când la 15 Iunie 1889, într'o zi de Joĭ, un nebun din ospiciu îĭ sparse capul şi-l omorî.

Nu trecură nicĭ două lunĭ şi, la 4 August 1889, Veronica Micle se săvârşi din viaţă şi ea la Mânăstirea Văratec.

Moartea împlinise unirea pe care viaţa n'o îngăduise iubireĭ celor doĭ visătorĭ.

✠

Cu câtă dreptate spune prietenul Galaction că „este un anume blestem pământesc ca supremul dar al poezieĭ să nu fie dăruit de cerurĭ decât cu preţul unor durerĭ necunoscute celor mulţĭ. Omul cel maĭ nenorocit care a trăit între noĭ, în jumătatea a doua a secoluluĭ XIX, a fost şi cel maĭ mare artist al nostru".

Şi dacă, din punct de vedere biografic şi sufletesc, nu ni l-a aşezat nimenĭ pe Eminescu până acum—„în atitudinea splendidă, revelatorie, irefragabilă a uneĭ statuĭ de Rodin"—ca să întrebuinţez imaginea luminoasă a d-luĭ Galaction — s'a găsit totuşĭ un artist care să realizeze în marmoră statuia rodiniana a genialuluĭ cântăreţ.

Publicăm în corpul ziaruluĭ un apel al maestruluĭ-sculptor Filip Marin care a turnat, de curând, în gips trilogia statuară a mareluĭ nostru Eminescu, asemănătoare manhirelor galice care maĭ împodobesc astăzĭ străvechile morminte ale eroilor Franţeĭ.

Din acelaş trunchiŭ de marmoră albă isbucnesc treĭ ramurĭ de o ciselare sălbatică — treĭ momente din viaţa *luĭ: Tinereţea luĭ Eminescu, gândurĭ şi iubire, ultimul moment...*

Acest măreţ monument este destinat uneĭ grădinĭ saŭ pieţe publice din Bucureştĭ şi va fi un dar al „*Poporuluĭ român mareluĭ săŭ Eminescu*".

Am văzut acest grup statuar şi mărturisesc că e cea maĭ fericită întrupare în marmoră a vieţeĭ eminesciane: Eminescu cu tinereţea-ĭ încărcată de gândurĭ şi iubire, — Eminescu aşa cum a fost aievea în ultimu-ĭ moment....

•

Şi maĭ târziŭ, la Cavarna saŭ Ekrené, când civilizaţia noastră se va fi statornicit temeinic acolo, în faţa imensităţeĭ mareĭ de care Eminescu era îndrăgostit, acolo, dacă nu noĭ ceĭ de astăzĭ, scoborîtoriĭ noştri cel puţin, îşĭ vor face datoria cea mare, aşezând „la hotarul ţăreĭ şi al limbeĭ româneştĭ, pe ţărmul mareĭ Negre, ca pe un sfânt palladiu amintirea şi cenuşa celuĭ ce a cântat atât de dulce în limba românească şi a iubit cu atâta foc poporul nostru!"

Ne'nţeles rămâne gândul
Ce-ţi străbate cânturile:
Sboară vecinic îngânându-l
Valurile, vânturile!...

Se va fi împlinit astfel dorinţa poetuluĭ:

De-oiŭ adormi curând
In noaptea uităreĭ,
Să mă duceţĭ tăcând
La marginea Mareĭ...

Vor arde 'n preajma mea
Luminile 'n dealurĭ,
Izbind s'or frământa
Eternele valurĭ...

Iar teiul sfânt va strejui, deasupra cenuşeĭ sale sfinte scuturându-şĭ floarea şi valurile eterne se vor sparge sălbatic de stâncile mareĭ...

Imensitatea mareĭ va sta astfel nepieritoare în faţa uneĭ alte imensităţĭ....

Leontin Iliescu

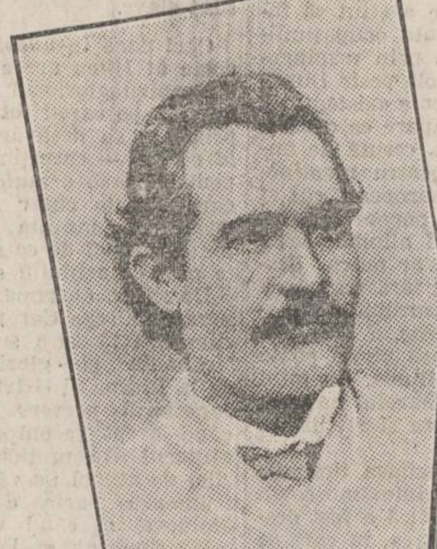

Poetul la vârsta de 31 ani

Eminescu în ultimul an al vieţei

Teiul luĭ Eminescu, din Copou, din Iaşĭ

✠✠✠

Apelul sculptorului

Filip Marin

— Pentru înălţarea unuĭ monument mareluĭ poet Mihail Eminescu —

Maestrul Filip Marin a lansat următorul apel către public:

Sub patronagiul unuĭ comitet, compus din scriitorĭ, artiştĭ, profesorĭ universitarĭ şi profesioniştĭ intelectualĭ, am luat iniţiativa ridicăreĭ unuĭ monument pentru eternizarea în marmură a genialuluĭ nostru Eminescu, cu prilejul aniversăreĭ de 25 anĭ de la moartea sa. Acest monument se va aşeza într'o piaţă saŭ grădină publică din Capitală, spre a sta pildă generaţiilor viitoare de chipul cum noĭ, ceĭ de astăzĭ, am ştiut să aducem slavă şi cinstire celuĭ maĭ mare cântăreţ al neamuluĭ românesc.

Ca vechiŭ şi sincer admirator al luĭ Eminescu, am voit să-mĭ luminez zilele vieţeĭ cu o trilogie statuară, care să-l arate lumeĭ pe marele cântăreţ aşa cum cred că a fost el sufleteşte, cu visurile, cugetările şi speranţele luĭ. „Tinereţea luĭ Eminescu", „Gândurĭ şi iubire", „Ultimul moment", sunt cele treĭ momente din viaţa genialuluĭ poet, momente pe care am încercat să le însufleţesc în marmură, aşa ca Eminescu să răsară din bloc ca soarele din infinit, spre a da monumentuluĭ măreţia cuvenită genialuluĭ dispărut.

Pentru acoperirea cheltuelilor necesitate de materialul de marmură din care se va înălţa acest monument şi pentru ca monumentul să fie un omagiu pe care-l aduce „poporul român mareluĭ săŭ Eminescu" — inscripţie ce va fi gravată în marmură,—facem un călduros apel la obolul celuĭ maĭ bogat şi celuĭ maĭ sărac, obolul cât de mic fiind cu recunoştinţă primit pentru ca monumentul să fie opera noastră a tuturor.

Sumele se vor trimete pe adresa subsemnatuluĭ, care după primirea primelor sume, voiŭ începe lucrarea şi în marmură, de oare ce modelul monumentuluĭ este terminat în gips, astfel ca opera să fie cât maĭ curând săvârşită. Sumele subscrise se vor publica în marile cotidiane din Bucureştĭ, împreună cu numele subscriitorilor.

Increzător în dragostea de lumină a poporuluĭ nostru şi în caldul săŭ patriotism, nădăjduesc că toţĭ vor acoperi aceste liste cât de curând pentru ca să dăm dovada cea nobilă, că poporul român înţelege că un neam nu străluceşte printre alte neamurĭ, decât prin cântăreţiĭ şi artiştiĭ săĭ, prin intelectualiĭ şi oameniĭ săĭ de muncă şi de entuziasm.

Profesor. Filip Marin
Artist-sculptor
Str. Romană 155. Bucureştĭ

Lista comitetuluĭ de patronagiu se va publica peste câteva zile. Ziarul nostru deschide o listă de subscripţie pentru ridicarea acestuĭ monument. Sumele subscrise şi numele subscriitorilor se vor publica în ziar.

✠✠✠

O escursie interesantă

Societatea „Prieteniĭ Ştiinţeĭ" a pus la cale o excursiune la Slănicul din Prahova, pentru vizitarea minunatelor saline, care sunt admirate de toţĭ străiniĭ ce vin din ţărĭ depărtate. Escursia se va face sub conducerea d-luĭ Teodorescu, doctor în chimie şi membru în comitetul societăţeĭ. Vor lua parte şi alţĭ membri din comitet cu familiile lor şi se pot înscri toţĭ membriĭ care doresc să participe. Plecarea va avea loc din gara de Nord, Duminecă 22 Iunie, la 6.55 dim., iar reîntoarcerea după prânz a aceleiaşĭ zile. Costul trenuluĭ, dus şi întors, 5 leĭ 20 banĭ, iar masa 1 leŭ şi 80 banĭ. Inscrierile se fac la sediul societăţeĭ (Azilul Teodora Cazzavillan, lângă Circ), la orice oră din zi, plătindu-se 7 leĭ de persoană. In seara de Sâmbătă 21 Iunie, la sediul societăţeĭ, d-l Teodorescu va ţine o conferinţă în legătură cu această escursiune.

✠◆✠

REGENŢA

principeluĭ Alexandru al Serbieĭ

Belgrad, 13. — *Numirea principeluĭ moştenitor ca regent a fost adusă în legătură cu abdicarea definitivă a regeluĭ Petru şi cu uniunea Serbieĭ cu Muntenegrul.*

Cercurile bine informate declară această presupunere ca fantastică. In ce priveşte uniunea Serbieĭ cu Muntenegrul saŭ încorporarea Muntenegruluĭ la Serbia, aceasta este absolut imposibilă, căcĭ ar turbura echilibrul armatelor din Balcanĭ, ceeace ar provoca complicaţiunĭ europene.

De altfel relaţiunile dintre Serbia şi Muntenegrul nu îndrituesc să se presupune o unire.

✠

Belgrad, 13. — In cercurile Curţeĭ se afirmă, că regele Petru vroia să-şĭ înceapă cura încă în luna Maĭ, dar din cauza situaţieĭ interne precare a fost nevoit să renunţe. Acum însă în urma dizolvăreĭ Skupştineĭ, survenind o pauză în criză, a predat fiuluĭ său domnia, dar imediat ce va fi nevoie se va reîntoarce la Belgrad.

✠◆✠

Burse pentru ştiinţe agricole

In ziua de 4 Septembrie, orele 9 dimineaţa, se va ţine concurs pentru acordarea a 3 burse pentru învăţarea în străinătate a următoarelor ştiinţe agricole:

O bursă pentru agricultură generală, una pentru horticultură, a treia pentru geniul rural şi maşinĭ agricole.

Bursele se acordă pe timp de 3 anĭ, cu începere dela 1 Octombrie 1914.

In caz când cursurile se vor prelungi peste 3 anĭ, bursa va continua până la durata prevăzută de regulamentul şcoalelor respective.

Bursele sunt de 3000 leĭ anual şi se plătesc trimestrial prin anticipaţie.

Bursele se acordă la şcoalele următoare:

a) Pentru agricultura generală la una din şcoalele din Franţa sau Germania;

b) Pentru horticultură la una din şcoalele din Franţa sau Belgia;

c) Pentru geniul rural şi maşinĭ agricole la institutul naţional agronom din Paris şi staţiunea de încercărĭ a maşinelor agricole de sub direcţiunea d-luĭ Ringelman.

Concursul va avea loc în localul şcoaleĭ de agricultură de la Herăstrău.

Candidaţiĭ trebue să fie românĭ sau naturalizaţĭ şi să fi satisfăcut serviciul militar.

Pentru agricultura generală şi pentru horticultură, candidaţiĭ trebue să posedă diploma de absolvirea cursuluĭ teoretic al şcoaleĭ de agricultură dela Herăstrău, sau bacalaureatul; iar pentru geniul rural şi maşinĭ agricole diploma şcoaleĭ de podurĭ şi şosele sau licenţa în matematicĭ.

Cererile de admitere la concurs se vor primi la ministerul de agricultură până la 21 August inclusiv.

Absolvenţiĭ şcoaleĭ de agricultură de la Herăstrău ce se vor prezenta la specialităţile agriculture generale şi horticulturiĭ vor avea la media generală un punct maĭ mult, drept cotă a diplomeĭ faţă de bacalaureat.

✠◆✠

Din parlamentul francez

Paris, 13. — Senatul continuă discuţiunea bugetuluĭ marineĭ. Ministrul Gauthier declară: Programul nostru naval este în plină cale de realizare. Am ajuns să obţinem ca cuirasatele să intre în serviciu la treĭ anĭ după punerea lor pe şantier. Departamentul marineĭ crede că trebuesc accelerate construcţiunile, fiind dată activitatea şantierelor străine. Două cuirasate suplimentare vor trebui să fie începute în 1915 şi nu va maĭ rămânea după această sforţare să se construiască de cât un singur cuirasat care se va pune pe şantier în 1916 în loc de 1917 spre a împlini programul din 1912. Vom activa desvoltarea floteĭ de submarine şi de aeroplane, dar trebue absolut să urmăm cu construcţiunea de cuirasate. La vreme voĭ propune parlamentuluĭ să dea programuluĭ din 1912 complectările strict trebuincioase. Va trebui să ameliorăm porturile. In 1920 vom avea cele 94 de submarine prevăzute de program, dar va trebui poate să maĭ mărim acest număr. Relativ la aeronautica navală se vor face sforţările necesare spre a se câştiga vremea perdută şi nu se va neglija nimic spre a se executa programul stabilit şi a se asigura antrenamentul personaluluĭ. Cu privire la apărarea coastelor, este iminent un acord între ministerele de războĭ şi marină. Ministrul încheie cerând încrederea parlamentuluĭ. (A. R.)

✠

Paris, 13. — Camera a adoptat o douăsprezecime pentru Iulie. Răspunzând interpelărilor privitoare la accidentele produse la 15 Iunie după furtună, ministrul de lucrărĭ publice cere Camereĭ să aştepte rezultatele ancheteĭ ce se face acum. Expune măsurile de siguranţă luate pentru viitor şi afirmă că responsabilitatea va fi clar stabilită şi că se vor decide sancţiunĭ pentru viitor.

Camera amână discuţia interpelărilor asupra accidentelor.